

Školní neúspěchy dětí jsou z velkých témat pedagogické a psychologické literatury ve všech civilizovaných zemích. Od konce 60. let si mnozí odborníci uvědomují, že náprava poruch učení a chování se nemůže orientovat jen na jejich projevy, ale že je nutno sledovat chování jednotlivého dítěte celostně, ve všech souvislostech. To je nový, průkopnický obrat. Pak se již nemluví o poruchách, které se třídí a hledají se jejich nápravná řešení. Například co dělat, když dítě zaměňuje při psaní písmena, při čtení těžce slabikuje, popřípadě lže, podvádí, šaškuje, mluví sprostě, trucuje nebo krade.

Moje práce by měla být motivací k jinému přístupu k dítěti, to předpokládá jiný způsob myšlení. Ve středu zájmu je dítě, jeho sociální situace, jeho jedinečné postavení ve třídě. V rodině, mezi vrstevníky, jeho vztah k učení, jeho způsoby práce apod. Je nutné s dítětem pracovat jako s neopakovatelným jedincem.